

N:o 86.

Af herr **J. Eklund**, om tillägg till 17 kap. 10 § handelsbalken.

Genom Kongl. Maj:ts domar den 30 december 1843, den 17 juni 1851, den 29 maj 1854 och den 31 augusti 1880 är uppenbart, att myndling eger förmånsrätt för sina hos förmyndaren innestående arfsmedel, sannolikt ända till tio år, efter det han myndig blef.

Kap. 23 § 4. Ärfdabalken innehåller väl, att förmyndare genast skall göra räkning, hvilken får klandras inom natt och år; men intet lagrum, så vidt jag vet, utsätter viss tid för myndlingen att af förmyndaren fordra redovisning; den vanliga preskriptionstiden af tio år torde således gälla för myndlings både betalnings- och förmånsrätt.

I de fall, då förmyndaren efter en följd af år, sedan myndling myndig blef — men denne uraktlåtigt affordra redo, räkning och gods — råkar i konkurstillstånd, så, enligt angifven lagtolkning, utfår myndlingen ändå sina arfsmedel med förmånsrätt, till förfång för oprioriterade fordringsegare. Fall hafva förekommit, då förmyndare begagnat myndlings medel i egen rörelse, då hans affärsvänner och borgenärer, som oftast icke egt kännedom om sådant förhållande, hållit honom för burgen och beviljat kredit, hvilken under andra omständigheter icke skulle hafva kommit i fråga, men sedan blifvit besvikne, icke blott deruti, att de gått miste om större eller mindre del af sin fordran, utan ock deruti, att de icke utfått någon dividend alls.

Då i, som mig synes, analoga fall, såväl jordabalkens 17 kap. 3 § icke tillerkänner förmånsrätt för afrac, som ock handelsbalkens 17 kap. 9 § inteckningsförmånsrätt för ränta för längre tid än tre år, så synes mig att myndling, så vida laga hinder icke mött för utfåendet af hans arfsmedel, icke heller bör tillerkännas förmånsrätt för längre tid än högst tre år, från det han myndig blef; och får jag alltså vördsamt föreslå ett tillägg till 10 § i 17 kap. Handelsbalken af följande lydelse:

»Sedan tages omyndigs fordran hos föräldrar eller förmyndare ut.» Dock ege förmånsrätt ej rum för längre tid än tre år från det myndling myndig blef, utan att laga förfall styrkas kan. »Äro förmynderskap flera» etc.

I öfrigt lemnas lagutskottet, till hvilket denna motion torde remitteras, frihet att, i fall af behof, omredigera lagtillägget, äfvensom angifva den period, som kan befinnas vara lämpligaste preskriptionstiden i ty fall.

Stockholm den 28 januari 1891.

J. Eklund

från Kalmar län.
